

ב ע ז ה ש י ת

לספר בציון שם ה' ותהילתו בירושלים

מציון

תעצא תורה

10

פרשת דברים

שיעורו השבועי של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בבית מדרשנו בעיה"ק ירושלים לבני החברה

מסכת חיינו של דוד המלך

מה צריך יותר מכזאת תעודה?

אך, כול זה לא חסך את הפרצוף הדיכאוני והמדוכדך שנמסך על פני הילד כשפרץ הביתה. הפרצוף הביע את תחושות הכאב שלו, ואת ליבו הטעון על 'הרב'ה שלא פרגן לו, ולא פינק אותו בתעודה מצליחה' - פירק את תחושותיו בפני הוריו.

'אבל כול התעודה ממולאת בציונים למופת?' - פנתה אליו אימו בליטוף קל על לחיו.

'נכון' הסכים הבן, 'אבל זה עדיין לא מספיק. בכלל. אני צריך משהו יותר מכולם! אני לא מסתפק בציונים שאני רואה גם אצל החברים.

מה זה שווה אם גם לחברים יש את אותם ציונים נפלאים? אני צריך לעלות מדרגה מעל כולם! לא מסתפק ב'זול'. אני כבר אווז שלב אחריהם.

אם הם לא יפגרו מאחור - מה יש לי מזה?"...

מה עושים עם ילד כזה?

נראה איך הבורא התנהג כשמצא את עצמו במצב זה, ועל כך - בשורות הבאות.

פרק א': תעודת סוף-שנה

הוא חזר הביתה, לאחר יום לימודים. היה זה היום האחרון של השנה, שכבר עמד לעת שקיעתו.

וכמובן, ביום זה, חזר הילד עם תעודת סוף-שנה נוצצת ומבריקה, כמו כול התלמידים.

אימו נטלה ממנו בהתרגשות את פיסת הקרטון שהייתה עטופה בצלופן מגוהץ.

שלפה היא את התעודה מהעטיפה, ולנגד עיניה נגלית תעודה ש - איך אמרו האומרים? **'תעודה שלא מביישת, גם לא את הסבים'...**

ההורים מתמלאים שמחה בקרבם. מעלים חיוך נרחב על פניהם. 'אה, בלי עין הרע, צדיק'ל' - שיבח האב את בנו בהנאה ובסיפוק, וצבט על לחיו בחום ובאהבה.

אכן, יש מקום להנאת ההורים.

הוא הרי עבר את השנה האחרונה בסדר מופתי. כול המשבצות התמלאו להן בזו אחר זו ב'ראוי לשבח'; 'מצוין מאד'; ועוד כהנה וכהנה ציונים למופת.

פרק ג': הגיע הזמן!

הוא עבר, הזיע, התאמץ - ושגשג, הוא עמד במבחנים!

הוא התגבר עליהם בתושייה רבה. הוא לא נפל לייאוש או לעצבות מרה.

וכעת, הגיע הזמן בו הוא מרגיש כי - זהו. הגיע הזמן לשים קץ למבחנים הללו. נגמרו המלחמות והמכשולים. אין יותר מעברים.

הוא כבר היה מלא וגדוש בניסיונות. הניסיונות הללו אכן נטלו מנפשו חלק ניכר ממה שהיה רגיל, יותר ממה שכול אדם באופן טבעי - לא היה עומד בו.

אבל הוא **כן** עמד בהם, בניסיונות הללו - שהטילו בו צל כבד של נטייה ליפול.

"רבש"ע!" הוא פנה אליו בדרישה, **"הגיע עת הפירעון!"**

ברצוני לפרוע את חובי, אני מרגיש כי סיימתי את תיקוני כאן, בעולם, ולכן אני מבקש להיכנס למרכבתך!

אני מבקש להיות הרגל הרביעית ברגלי המרכבה שלך בעולם. והרי שלושת רגליהם של אברהם; יצחק; ויעקב, לא מספיקות בשביל לשאת את המרכבה המפוארת.

וכעת הגיע הזמן שהיא תתייבב. אני אכנס להשלים את הסדרה וכך נסיע את המרכבה קדימה!

רבש"ע - הוסיף דוד באמוציה נרגשת - **'הַרְגָתִי אֶת יִצְרָי!'** זהו. אני הטוב שבטובים.

צלחתי, עברתי, חציתי, הגחתי, קפצתי, חוויתי, התנסיתי - ובכול זאת, **בחיי עוד לא נפלתי!**

בוא ותראה לי עוד תלמיד כזה למופת, כמוני, **אחד כזה!**

כעת הגיע הזמן כי כולם יתפללו אליך, אלוקי אברהם; יצחק; יעקב - ודוד!"

•••

פרק ד': קבוצה תַּמְהוּנִית...

ולא, שלא נטעה.

דוד המלך לא ביקש זאת מפאת גאוה, חלילה.

הוא פשוט רצה להרכיב את מרכבתו של הבורא. הוא חשב בדעתו, כי אכן - הגיע הזמן לכך. הוא סיים את תיקונו בעולם.

•••

פרק ב': מַסְכֶּת חַיִּים

כך בדיוק, כמו הילד הנבון והמדוכדך ההוא - **הרגיש דוד המלך.**

כול חייו לוו בשרשרת אחת גדולה, ארוכה ומפותלת של ייסורים וכאבים.

החל משעת לידתו, כאשר יצא כולו אדמוני - חשבו אחיו להורגו, והסתלק מהבית בלגלוג ובזלזול מחפיר, ומשם נשלח בבזז לרעות את צאן משפחתו בשדות ובכרמים, כאילו מדובר באחרון המסכנים;

עבור דרך שנות ילדותו הקשים. כאשר נרדף על ידי בני משפחתו, עד כדי כך שאביו מכנס את כול הבנים - ורק דוד לא נקרא אל הדגל, בושות נוראיות ועצומות.

הוא נותר מאחור. בודד. מושפל. מנודה;

ומפרשה זו מיד נקלע למערכה נוספת; המלחמה עם גלית הענק - שיצא ממנה בחסדי הבורא בשלום ובניסים;

ואם כבר חשב שתמו להן שנות הסבל, גילה לצערו - כי עוד כברת דרך לפניו:

חותנו, שאול, שלא מסוגל היה לראות ולהכיל את מטענו האישי על שנאתו העזה לדוד חתנו, לא היה מסוגל לראות בהצלחתו - כשכולם, כול בני ישראל בהמוניהם, היללו את שמו בצהלה אחרי המלחמה הנזכרת.

עוד מנה גדושה של אנקות ונאקות, חטף כשעמד לפני שאול לנגן בכינורו האגדי - הוא ניסה להשיט את חרבו לכיוונו של דוד.

וזה עוד לא נגמר: לאחר מכן נמלט בשאט נפש ל"רמתיים צופים", לשמואל, שייקח עליו חסות מפני חותנו.

ומשם, עוברים אנו לתקופת ההסתר. התקופה בה התחבא במערה מפני שאול, כשהיה עליו לנדוד ממקום למקום במסתור ובמלחמה עם הפלישתים;

לאחר-מכן עבר מסכת שלמה של מלחמות עם שורה ארוכה של אומות חזקות ואימתניות.

בקיצור, אין עוד צורך להכביר במילים על ניסיונותיו בחיים. הם היו מספיק ויותר.

מספיק ודי מלהכיל.

•••

תמיד, תמיד תזדקק לעזרה מלמעלה. חסינות?
לא בעולם הזה!

ועכשיו, כשאתה מסכים איתי ומבין את מקומך
הבלתי יציב, כששנינו הגענו לעמק השווה, יוצא
- **שלא תוכל לקבל את התעודה המבטיחה!**

כי - אתה לא נמצא במקום נעלה יותר משאר
חבריי... **מצטער, אבל לא.**

ולא רק, עליך גם לדעת כי הינך מט ליפול בכול
רגע ורגע. אתה לא יותר מאותו בעל עבירה שחי
בשקע העבירה.

נכון שעמדת בפני חוויות לא פשוטות, אך כעת
היא שעת המבחן שלך.

אסור לך ליטול זאת לעצמך. תישאר במקום
שלך, תכיר אותו ותחיה עימו.

לכן, מודיע אני לך בצורה חד-משמעית: **לצערי,
לא תוכל לקבל את התעודה הנחשקת."**

•••

פרקו': בדרך לניסיון הבא

דוד קולט את המסר החד והברור. משלים
עם המצב. אך מנסה בכול זאת, להגיע לאותה
תעודה מיוחלת:

"אז רבש"ע, מהי העצה לכך?

אם עלי לעבור עוד ניסיונות, **אדרבה!** והרי מי
כמוני, כבר למוד ניסיון בניסיונות.

בלי עין הרע, במרוצת השנים למדתי את תורת
הניסיונות, ומעבר לכול ספק, אני יכול להכריז
בגאון: **אבא, אני מוכן לניסיון הבא!"**

"לא יקירי, הפעם זה יהיה קצת שונה" עונה לו
הבורא, "כעת אביא עליך ניסיון בו - אתה עומד
ליפול... שלא כמו בפעמים הקודמות - הפעם
זה יהיה טיפה שונה.

או-אז נראה איך תתנהג, האם תישבר מכך -
ותפסיד את כול עבודתך; שנים-שנים של עבודה
יִרְדוּ לטמיון;

או שאכן תמשיך לצעוד עימי ולהתאחד בדרכי".
"אח" ביטל דוד את הציור הרע הזה בהינף יד,
"**מה!? אני, דוד - ייפול? מתי שמענו על כזה
מושג?**

רבש"ע, הכול (לא) בסדר. בוא וניגש הישר אל
המלאכה, אל הניסיון - 'חַנְנִי ה' וְנִסְנִי'. חתם
בבטחה ובפסקנות.

•

ובעצם, הוא צודק. הוא הרי עבר **כל-כך** הרבה
בחיי - ולא מגיע לו תעודה כזו מפוארת?!

הוא הרי עמד בפני כול הגלים שעלו לקראתו
ולא נידף הצידה. הוא נותר לעמוד. יציב. חזק.
עקשן. קבוע. ושלם.

נו, אז מדוע באמת לא נענתה בקשתו?

נמשיך לעקוב אחר המשך השיחה בינו לבורא:
הבורא עונה לו: **"אתה צודק. בהחלט מגיע לך
תעודת ניסיון מרשימה.**

מעתה תוכל - אתה - להיות הסמל והדוגמא
לעם ישראל. הם יסתכלו עליך בהערצה כאחד
שעמד בכול הניסיונות ולא נפל בהם!

אך ישנה פרובלמה אחת. שהיא, היא זאת
שמונעת ממני להעניק לך את המדליה הנכספת
והנחשקת...

"ואתה יודע מה, אשאל אותך, בעצמך: דוד יקירי,
מה תעשה עם הנופלים?... והרי כעת, בדרשתך
המאלפת, דאגת אך ורק למצליחים.

לאלו שלא נופלים. אלו שלא מכירים את המונח
ההוא נפילה.

להם דאגת. אתה רוצה להיות **להם** לדוגמא של
עמידה בניסיונות - ללא נפילות.

אך, מה יהיה עם הקבוצה התימהונית ההיא, של
הנופלים???

אז נכון, אתה לא מהם. אבל זוהי בדיוק הבעיה!
איך תוכל להשפיע גם עליהם, גם על אותם
'נידחים'?

והרי גם הם בנים אהובים, ומה יהיה על מזלם?
התזניח את מצבם לאשפתות?"

ודוד, שלא בדיוק יודע איך להשיב על שיקול
זה, נשאר פעור פה. מה הוא יענה על חֲדוּשׁ כזה.
והרי הבורא צודק, איך הוא ישפיע על הקבוצה
ה'חריגה' ההיא?

•••

פרק ה': חֲדָשׁוֹת (לֹא) טוֹבוֹת

לכן, אומר לו הבורא:

"דוד, יש לי נייעס עבורך...

דע לך, כי גם לאחר כול מה שעברת, וגם כעת
- שאתה ניצב במקום כה גבוה, **אני עדיין שומר
עליך!** וגם אם תחצה עוד נהרות וימים, אתה לא
מוגן! 'לא לעולם חוסן'.

לאחר שנים שלא הכיר במונח הזה, הוא הסכים לקפוץ למים הרותחים - **הכול רק בשבילנו!**

רק בשביל להיכנס תחת מרכבתו של הבורא! להיות הצלע הרביעית במרכבה ולהשלים את החסר.

הוא הסכים לגנוז את חלומותיו הוורודים - להיות אלוקי - העיקר בשביל שיוכל ללמד את **כול** עם ישראל את הדרך הנכונה!

הוא לא הסתפק רק במצליחנים, הוא ניגש ונכנס גם למקומות האפלים יותר, המקומות שאנחנו תמיד מנסים להתחמק מהם.

והוא, בשבילנו, **נכנס לשם!**

הוא היה מוכן להיכנס ל'אלוקי דוד' - גם במחיר הביזיונות והבושות הרבות שייגרמו לו מכך.

הוא לא נטה לטובתו האישית - **אלא לטובת כולנו!**

כעת הוא 'דוד מלך ישראל חי וקיים'! מלך על כ-ו-ל ישראל - בידיעה כי הבורא, רק הוא 'חי וקיים'!

•

לא פלא, המשיכה ההיא שקופצת בליבנו - תמיד - בזמנים מיוחדים, ליטול את ספר התהלים מהארון, לנשקו בחיבה, ולפתוח באמירה נרגשת: 'אשרי האיש...'

אין צורך להכביר במילים על מה שבסוף קרה... מה שקרה, קרה - הוא אכן נפל בחטאו עם בת-שבע.

כן. דוד הגדול והדגול - נפל. לראשונה בחייו - הוא נופל.

יצוין, כי היה זה גם לראשונה בהיסטוריה (!) שאחד מהצדיקים נופל בחטא.

•••

פרק ז': דוד חטא?!

אך הפלא הוא, ששנים לאחר מכן, בא האמורא רבי יונתן ומצהיר: 'כָּל הָאוֹמֵר דָּוִד חָטָא - אֵינוֹ אֶלָּא טוֹעֶה!'

אייך, איך יכולה הגמרא לומר משהו, שעל פניו, נראה **נוגד למציאות?** והרי הוא חטא, אי אפשר להכחיש מעשה שהיה בעולם - לעולם?

אז מהי איפה ההגדרה לה אנו זוכים 'טועים'?

אלא, הסביר הרבי, דוד אומנם חטא. **אך הוא לא חשב לחטא!**

אמת, הוא ניגש לעבירה בידיעה ברורה כי הוא הולך ליפול ולחטא.

הוא ידע שהפעם - זה לא ילך. הוא הרי קיבל על כך התראה מראש.

אך בואו ונראה את עוצמות כוחותיו של דוד:

הוא הסכים ללכלך את שמו, הוא הסכים להיכנס למבוי המטונף ההוא, הוא הסכים לרדת וליפול -

להצטרפות

לרשימת התפוצה:

sh035702728@gmail.com

יוצא לאור ע"י

אלומת אור ||| געדאנק מתוך השיעור

שח הרבי מפשיסחא לתלמידיו: זה שאינו מסודר כלכלית - יודע אני מהיכן הוא שואב כסף למחיה - מהבורא שמ' רחם עליו; אך זה שכן מסודר כלכלית - מהיכן חי הוא?...

נתרם לעילוי נשמת
מרת יהודית בת יעקב דניאל
ע"ה

פרנס
הגליון